

> הבלוג של shahf11

29 ביוני 2008, 3:27

חיה בסרטן(ו)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

שלום (ל) כתה א'

פורסם ב20 ביוני 2008, 18:45 בכללי

אם זה היה תלוי בי... הקטנה הייתה נשארת שנה נוספת בגן. או בעצם עוד עשרים שנה... או כמה שיותר.

בגן היו איתה רק עוד שבעה ילדים. בגן חיבקו ונישקו אותה. בגן היה לה זמן ליצור, לשחק, לרקוד ולשמוח. בגן...

אבל, לא תמיד הדברים תלויים בנפשי הסנטימנטלית והרגשנית. והקטנה גם לא הייתה מוכנה יותר להשאר בגן. רצתה להמשיך במרוץ החיים.

בין גילוי הסרטן, לתחילת כתה א' של הקטנה, עבר חוט מקשר אחד. שני השינויים לוו בחוסר וודאות.

מה שמחתי כשהתבשרתי כי המורה של הקטנה תהיה איילה. אותה איילה שהכרתי עוד כסטודנטית. וראיתי כיצד היא מצליחה לרתק את תלמידיה ולכשף אותם בעקבותיה ללא מאמץ.

ואכן, כבר ביום ההכרות התקבלנו כולנו הורים וילדים במאור פנים ובחיבוק שנוסף בטחון, ועוצמה. ויכולת לשחרר את חבל הטבור עוד קצת...

וכעבור שבוע ראיתי שהקטנה כבר מאוהבת עד מעל לראשה הקטן. בכל יום חזרה מאושרת עד הגג ומלאת חוויות כרימון או שניים. חיכיתי לנפילה מהאושר הצרוף. אך הנפילה לא באה.

כי המורה הנפלאה הזו, הבינה בחושיה המפותחים שלפניה "ילדי גן". ולכן צעדה איתם עקב בצד אגודל. קודם דאגה לפתח איתם קשר אישי. ולרקום את הקשרים בין הילדים המגיעים ממספר ישובים.

את הקריאה והכתיבה שהם אבני היסוד בכתה א'. הזרימה להם לאט לאט. כל הלמידה נעשתה בנועם ובנחת. כאשר לפני הכל תמיד הרגישה הקטנה שיש לה את מי לשתף בחוויות בתחושות וברגשות. מכל מקום בו טיילנו או שמחנו דאגה להביא פריט קטן כדי לשתף את החברים והמורה.

בלילה לפני השינה לחשה לי: "אמא, אני יודעת שאיילה אוהבת אותי". לא אני חושבת... לא נדמה לי...אלא בטחון מוחלט של ילד במקום שלו.

ברור שהילדה קוראת, כותבת ומחשבת. שהרי אף אחד לא האיץ בה. או הכניס אותה לסד שהיה גדול ממידותיה.

היא אוהבת מאד ללכת לבית הספר. וגם כאשר אני מציעה לה "יום כיף" או "יום פינוק" על חשבון יום לימודים. אני מוצאת את עצמי מכיפת ומתפנקת לבד. היא נוסעת לבית הספר ויהי מה. רק מחלה עם חום דוחה יום לימודים...

חלפה שנת לימודים. ואני יכולה להעיד שבכל יום חזרה הילדה צוהלת ושמחה. (ממש כמו המסיכה בשיר..).

היא מרגישה מוגנת ובטוחה בבית הספר.

היא מרגישה אהובה ורצויה.

היא מרגישה חכמה ומוכשרת.

היא פורחת ומלבלבת.

ואני? לי הייתה חווית אם מתקנת.

אז תודה לך איילה המקסימה. על שאת פה וגם שם.

על עצם היותך.

מורה לחיים!!!!

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#) (1)